Єст вірш, в котором, якоби нікоє ехо, то єст одзов, до кождого стихав конця дві силяби, з конечних же літер уформованії, одзиваються

— Что плачеши, Адаме? Земнаго ли края?

— Рая.

— Чому в онь не внійдени? Боїш ли ся брани?

— Рани.

— Не можеши ли внійти внутр його побідно?

— Бідно.

— Іли возбранен тобі вход єст херувими?

— Іми.

— Одкуду дієт ті ся сицевая досада?

— З сада.

— Кто ті в саді снідь смертну подаде од древа?

— Єва.

— Кто же Єву в том прельсти? Змій ли вертоградський?

— Адський.

— То сієши сльозами не без вини поле?

— Оле!

— Одселі вся будеши со трудом стяжати?

— Жати.

— Одселі тебе, чаю, смерть возьмет ко гробу?

— Обу.

— То смерті уже єсте во віки предані?

— Ані.

— Одкуду же жизнь паки начнете взимати?

— Мати.

— Мати, чаю, одродить вас, [чи смерть] Христова?

— [О]ва.

— Плодом ли пречистия матері ожисте?

— Істе.

— О би і нас спасл тот плод дівия утроби!

— О би.